

H:0)nza Vojtko

Morana Mařena

ukázka z knihy

...ani ne za pár vteřin, se objeví první řada kamenů a vypadají přesně tak, jak jim Kája představila. Jak pokračují v cestě, kamenů přibývá, les houstne a zelená se borůvkám. „Ještě tu jsou!“, zavolá Kája a běží z cesty do lesa, aby si nasbírala pár fialových dobrot. „A není to jedovatý?“, nedůvěřivě se ptá jeden z dvojčat. „Tohle není vraní oko, strašpytle, to je větší keř! To jsou jasné borůvky“, pohrdavě se ušklíbne znalkyně. Martin jen pokrčí rameny a svými bílými kalhotami si klekne rovnou do fialových teček, které mu už navždy otisknou svoji existenci do jeho nohavic. Zatím to ale neví a trhá jak o život, protože zjišťuje poprvé v životě, jak chutnají čerstvé a skutečně borůvky. A stejně tak i jeho brácha. Nějaký čas se takhle všichni čtyři ládují, vyměňující si přitom jen poznatky, kde je největší snůška bobulí, až Marek zvedne hlavu a všimne si, že postoupili dál do lesa. Chvilku si les prohlíží, až jeho pohled upoutá veliká skupina obrovských kamenů, které jsou naskládány jeden na druhý. „Ty jóóó! Vidíte to taky? Pojďte se tam podívat!“, zahřímá a už zvedá svoje fialové kolena a běží přímo k hoře kamenů. Za ním běží hned jeho brácha a nakonec Kája s Pepou. Už jsou skoro na místě, když v tom se roztrhne jeden z mraků na obloze a propustí paprsek slunečního světla, přímo mezi škvíru mezi koruny borovic, který ozáří přesně ty kameny, ke kterým se čtveřice vydala. Všichni se zastaví s pusou otevřenou a nestačí se divit, jaké představení jim připravila příroda. Chvilku si slunce hraje se světlem na kamenech, jakoby je chtělo zahřát a pohladit a pak se přesune dál do lesa a pokračuje po mechu a borůvkách. Čtyři páry očí je ještě chvilku sledují beze slova, až se Kája pohne a pomalými kroky dojde k cíli. Vyškrábe se na první z nich a zašeptá do lesa „To je ale krása“ a zůstane tam takhle chvilku stát a snaží se očima znovu uchopit vzdalující se paprsek slunce. Kluci zatím dojdou přímo k ní, zastaví se a každý se rozhlíží na svou stranu. „Tak přece polezte!“, vyruší jejich rozjímání a sama se škrábe na další z kamenů, který je výš než ten první. A pak na další a ještě. Trojice kluků ji poslušně následují. Občas někdo udělá krok stranou, nebo využije jiný kámen pro šplhání k vrcholu, ale to nevádí. Všem se postupně daří šplhat bez zastavení či škobrtnutí. Kája je na

nejvyšším kameni jako první a podává ruku Martinovi. Ten se otočí a podá svoji Markovi a ten jako na povel natahuje svoji ruku k Pepovi. Všichni zaberou a tak se skoro naráz dostanou všichni čtyři na poslední z nejvyšších kamenů. Ani si nevšimnou, že se pořád drží za ruce. Nikomu z nich to nevadí. Stojí tam a rozhlíží se do všech světových stran. V tu chvíli se rozfouká vítr, který zvedá větve stromů a pouští k nim další sluneční paprsky. Najednou ticho rozetne Kájin výkřik divoženky „Uaaaaaaa“ a zvedne přitom ruce a nejenom svoje, ale i Martinovo a ty zase Markovo a Pepovo. Všichni čtyři začnou křičet stejně jako Kája. Oznamují světu, že tu jsou. Že se našli. A že je třeba s nimi počítat.

Pak mraky znovu zakryjí sluneční tvář. Vítr se uklidní. Ruce klesnou k tělu. Hlas se utiší. A nohy se vydají na cestu domů. Jak tak slézají postupně dolů a jeden druhému pomáhá, nikdo z nich si nevšimne, že nejvyšší kámen puknul.

Ale ta, kdo se dívá, to ví.

Bylo 23. září den podzimní rovnodennosti. Meán Fomhair. Poslední okamžik v roce, kdy je den stejně dlouhý jako noc.

Pak už bude vládnout.